

پیام شش

مسیح به عنوان استراحت سبت ما،
که نمادش سرزمین نیکوی کنعان است

خواندن متون مقدس: عبرانیان ۳: ۷-۴: ۱۳

۱. اگر بخواهیم فهم مناسبی از استراحت سبت [شبثات] در عبرانیان داشته باشیم، باید اهمیت اولین ذکر استراحت شبثات در کتاب مقدس را بدانیم - پیدایش ۲: ۲-۳:

آ. خدا در روز هفتم آسود زیرا کار خود را تمام کرده بود و راضی بود؛ جلال خدا ظاهر شد زیرا انسان صورت او را داشت، و اقتدار او با حکومت او برای مهار کردن دشمنش بکار می رفت - ۱: ۲۶.

ب. وقتی بر روی زمین وضعیتی است که در آن انسان خدا را ابراز و خدا را نمایندگی می کند، آن وضعیت، یک استراحت شبثات برای خداست. استراحت شبثات بسادگی رضایت خدا در خواست قلبی اوست - آ. ۲۶-۲۸؛ عبرانیان ۲: ۶-۸.

پ. روز هفتم خدا، روز اول انسان بود. پس از اینکه انسان آفریده شد، به کار خدا نپیوست، اما وارد استراحت خدا شد. انسان نه برای کار بلکه برای رضایت از خدا و استراحت با خدا آفریده شد - ر. ک. متی ۱۱: ۲۸-۳۰.

ت. شبثات نشانگر این است که خدا همه کار را انجام داده، همه چیز را کامل نموده و همه چیز را آماده کرده است و اینکه انسان باید تمام کار خود را متوقف کند. نگه داشتن شبثات، متوقف کردن کارمان و برگرفتن خدا و همه آنچه را که برای ما به عنوان مسرت، استراحت، و رضایت ما به انجام رسانده است، می باشد؛ این اقتصاد خداست - خروج ۲۰: ۸.

ث. اورشلیم نو، استراحت شبثات نهایی و جاودان خدا خواهد بود زیرا در آنجا همه مقدسین بازخرید شده، خدا را به طور کامل در جلال ابراز کرده و با اقتدار خدا تا ابد سلطنت خواهند کرد - مکاشفه ۲۱: ۱۱-۱۰؛ ۲۲: ۱، ۴، ۵.

۲. استراحت شبثات، مسیح به عنوان استراحت ماست، که نمادش سرزمین نیکوی کنعان است (تثنیه ۱۲: ۹؛ عبرانیان ۳: ۷-۴: ۱۳). مسیح در سه مرحله، برای مقدسین استراحت است:

آ. در عصر کلیسا، مسیح آسمانی، آن که خدا را ابراز، نمایندگی، و راضی کرده است و از کار خود آسوده و در آسمان ها به دست راست خدا نشست است، در روحمان برای ما استراحت است (متی ۱۱: ۲۸-۲۹). استراحت شبثات در عبرانیان ۴: ۹، مسیح به عنوان استراحت ماست، که نمادش سرزمین نیکوی کنعان است (تثنیه ۱۲: ۹؛ عبرانیان ۴: ۸).

ب. در پادشاهی هزاره، پس از حذف شیطان از زمین (مکاشفه ۲۰: ۱-۳)، خدا توسط مسیح و مقدسین غلبه کننده ابراز، نمایندگی و راضی خواهد شد. سپس مسیح با پادشاهی، استراحت کامل تری برای مقدسین غلبه کننده خواهد شد، که هم-پادشاهان او خواهند بود (آ. ۴، ۶) و در استراحت او شریک بوده و از آن مسرت خواهند برد.

مسیح به عنوان استراحت سبت ما

پ. در آسمان نو و زمین نو، پس از اینکه همه دشمنان از جمله مرگ، آخرین دشمن، مطیع او شدند (۱ قرننیاں ۱۵: ۲۴-۲۷)، مسیح، به عنوان آن فاتح-تمام، برای همه بازخرید شدگان خدا تا ابد کامل ترین استراحت خواهد شد.

ت. استراحت شبات که در عبرانیان ۴: ۸-۹ ذکر شده است، به مسیح به عنوان استراحت ما در دو مرحله اول اشاره دارد، و به ویژه در مرحله دوم - استراحتی که برای ما باقی می ماند تا جویای آن بوده و بپشتکار وارد آن شویم:

۱. استراحت در دو مرحله اول، جایزه ای است برای جویندگان بپشتکار خدا، که از او به طور کامل مسرت می برند و غلبه کنندگان می شوند. استراحت در مرحله سوم، جایزه نیست بلکه سهم کامل است که به همه بازخرید شدگان تسهیم می شود.

۲. مسیح در مرحله دوم از او به عنوان استراحت ما، کل زمین را به عنوان میراث خود تصرف کرده، آن را پادشاهی خود برای هزار سال خواهد ساخت - مزامیر ۲: ۸؛ عبرانیان ۲: ۵-۶.

۳. در مرحله دوم از مسیح به عنوان استراحت ما، همه ایمانداران غلبه کننده او که جویای او بوده و از او به عنوان استراحت خود در مرحله اول مسرت می برند، در سلطنت او در هزاره شرکت خواهند کرد (مکاشفه ۲۰: ۴، ۶؛ ۲ تیموتائوس ۲: ۱۲)؛ آنها زمین را به ارث خواهند برد (متی ۵: ۵؛ مزامیر ۳۷: ۱۱؛ لوقا ۱۹: ۱۷، ۱۹)، و آنها از شادی خداوندشان بهره مند خواهند شد (متی ۲۵: ۲۱، ۲۳).

۳. ما باید به کلام خداوند در متی ۱۱: ۲۸-۳۰ توجه کنیم: «بباید نزد من ای تمام زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی خواهم بخشید. یوغ مرا بر خود گیرید و از من تعلیم یابید زیرا که حلیم و افتاده دل می باشم و در نفوس [جان؛ روان] خود آرامی خواهید یافت؛ زیرا یوغ من خفیف است و بار من سبک»:

آ. مشقت نه تنها به مشقت تلاش برای حفظ فرامین شریعت و مقررات دینی، بلکه به مشقت کشمکش برای موفقیت در هر کاری نیز اشاره دارد؛ هر که اینطور مشقت می کشد همیشه بار سنگینی دارد.

ب. استراحت [آرامی] نه تنها به آزاد شدن از مشقت و بار تحت شریعت یا دین و یا تحت هر کار یا مسئولیتی، بلکه به آرامش کامل و رضایت تام نیز اشاره دارد.

پ. برگرفتن یوغ خداوند، برگرفتن اراده پدر است؛ این به معنای تنظیم یا کنترل شدن توسط هیچ وظیفه شریعت یا دین یا به بردگی در آمدن توسط هیچ کاری نیست، بلکه فروگرفته شدن توسط اراده پدر است.

ت. خداوند چنین زندگی ای داشت و به چیزی جز اراده پدرش اهمیت نمی داد (یوحنا ۴: ۳۴؛ ۵: ۳۰؛ ۶: ۳۸؛ اشعیا ۴۲: ۴۴؛ ر.ک. ۵۳: ۲؛ ۱۱: ۱-۱۴)؛ او خود را کاملاً تسلیم اراده پدر کرد (متی ۲۶: ۳۹، ۴۲). از این جهت، او از ما می خواهد که از او بیاموزیم (افسسیان ۴: ۲۰-۲۱).

ث. حلیم یا ملایم بودن به معنای مقاومت نکردن در مقابل مخالفت است، و افتاده دل بودن به معنای عدم اعتماد به نفس است. او خود را به طور کامل تسلیم اراده پدرش کرد و نمی خواست کاری برای خود انجام دهد یا توقع کسب چیزی

برای خودش را نداشت؛ از این جهت، صرف نظر از وضعیت، در قلبش استراحت و آرامی داشت؛ او کاملاً با اراده پدر راضی بود.

ج. استراحتی را که با برگرفتن یوغ خداوند و آموختن از او می یابیم، برای جان [روان] ماست. آن یک استراحت درونی است و چیزی صرفاً ظاهری در طبیعت نیست.
چ. یوغ خداوند، اراده پدر است، و بار قلبی او، کار انجام دادن اراده پدر است؛ چنین یوغی آسان است، نه تلخ، و چنین بار قلبی سبک است، نه سنگین - ر.ک. ملاکی ۳: ۱۴.

ح. آسان بودن یوغ او بدین معناست که یوغ او، اراده پدر، نیکو، مهربان، ملایم، معتدل، خوشایند است - بر خلاف سخت، خشن، تیز، تلخ.

۴. خروج ۳۱: ۱۲-۱۷ آشکار می کند که شباهت بعد از دستور بنای مسکن است:

آ. «البته سبب های مرا نگاه دارید. زیرا که این در میان من و شما در نسلهای شما آیتی خواهد بود تا بدانید که من یهوه هستم که شما را تقدیس می کنم... پس بنی اسرائیل سبب را نگاه بدارند، نسل به نسل سبب را به عهد ابدی مرعی دارند. این در میان من و بنی اسرائیل آیتی ابدی است، زیرا که در شش روز، خداوند آسمان و زمین را ساخت و در روز هفتمین آرام [استراحت] فرموده، استراحت [طراوت] یافت - آ.آ. ۱۳، ۱۶-۱۷.

ب. در روز هفتم خدا «آرام [استراحت] فرموده، استراحت [طراوت] یافت»؛ انسان مایه طراوت خدا بود زیرا انسان به صورت خود خدا با یک روح آفریده شد تا انسان بتواند با خدا مشارکت داشته و همدم و همتای خدا باشد.

پ. ما باید اصل الهی زیر را ببینیم - خدا اول ما را با مسرت تأمین می کند، و سپس ما با او کار می کنیم؛ برای اینکه در کار خدا با او یک باشیم، باید از او مسرت ببریم.

ت. در روز پنتیکاست، شاگردان سرشار از مسرت خداوند شدند - «از خمر [شراب] تازه مست شده اند» (اعمال ۲: ۱۳)؛ سپس پطرس و آن یازده نفر ایستادند تا به همراه خداوند کار کنند (آ. ۱۴).

ث. با خدا، موضوع کار و استراحت است. با انسان، موضوع استراحت و کار است؛ سپس توسط یک بودن با خداوند با او کار می کنیم.

ج. به عنوان مردم خدا، ما باید متحمل نشانه ای باشیم که به خدا نیاز داریم تا قوت، انرژی و همه چیز ما باشد برای اینکه بتوانیم با او برای بناسازی کلیسا به عنوان بدن مسیح کار کنیم؛ این او را حرمت می نهد و جلال می دهد - ۱ قرنتیان ۱۵: ۱۰، ۵۸.

چ. نشانه ای که حمل می کنیم این است که با خدا استراحت می کنیم، از خدا مسرت می بریم، با خدا تازه می شویم، و اول از خدا پر می شویم؛ سپس با همان کسی که ما را در یگانگی با خودش پر می کند، کار می کنیم. این یک عهد جاودان، یک قرارداد جاودان با خداست.

۵. وسیله مسرت بردن از مسیح به عنوان سرزمین نیکو، کلام زنده و عمل کننده خداست که «برنده تر است از هر شمشیر دو دم و فرورونده تا جدا کند نفس [روان] و روح و مفاصل و مغز را و ممیز افکار و نیت های قلب است» - عبرانیان ۴: ۱۲:

مسیح به عنوان استراحت سبت ما

- آ. فرزندان اسرائیل نمادی از ما، ایمانداران عهد جدید (۱ قرن‌تیان ۱۰: ۱۰: ۱۱) در شرکت کردن ما در نجات کامل خدا هستند:
۱. در مرحله اول، ما مسیح را دریافت کرده و از دنیا بازخرید شده و رهایی می‌یابیم، درست همانطور که فرزندان اسرائیل از مصر رهایی یافتند.
 ۲. در مرحله دوم، ما در پیروی از خداوند سرگردان می‌شویم، درست همانطور که فرزندان اسرائیل در بیابان سرگردان بودند. سرگردانی ما همیشه در روان ما اتفاق می‌افتد.
 ۳. در مرحله سوم، ما به طور کامل از مسیح بهره‌مند شده و مسرت می‌بریم، درست همانطور که فرزندان اسرائیل از غنای سرزمین نیکو بهره‌مند شده و مسرت بردند؛ این در روح ما تجربه می‌شود.
 ۴. ایمانداران عبری در ذهن خود متحیر بودند که با دین عبری خود چه کنند؟ و این حیرانی در ذهنشان یک سرگردانی در روان آنها بود، نه تجربه مسیح در روحشان.
- ب. نویسنده کتاب عبرانیان به ایمانداران عبری توصیه کرد که در سرگردانی روانشان تلو تلو نخورند، بلکه برای شراکت در مسیح آسمانی و مسرت بردن از او، در روحشان پیش روند:
۱. همان مسیح که در آسمان بر تخت نشسته است (رومیان ۸: ۳۴) هم اکنون در ما (آ. ۱۰)، یعنی در روحمان (۲ تیموتائوس ۴: ۲۲) نیز هست، جایی که سکونتگاه خداست (افسیسیان ۲: ۲۲).
 ۲. در بیت‌ئیل، خانه خدا، سکونتگاه خدا، که دروازه آسمان است، مسیح آن نردبانی است که زمین را به آسمان می‌پیوندد و آسمان را به زمین می‌آورد (پیدایش ۲۸: ۱۲-۱۷؛ یوحنا ۱: ۵۱). چون امروز روح ما محل سکونتگاه خداست، آن اکنون دروازه آسمان است، جایی که مسیح آن نردبانی است که ما، مردم روی زمین، را به آسمان می‌پیوندد و آسمان را نزد ما می‌آورد.
 ۳. از این جهت، هرگاه به روح خود می‌چرخیم، از دروازه آسمان وارد شده و تخت فیض در آسمان را از طریق مسیح به عنوان آن نردبان آسمانی لمس می‌کنیم - عبرانیان ۴: ۱۶.
 ۴. ایمانداران عبری حیران، در روانشان سرگردان بوده و از روحشان غفلت کرده بودند، اما عهد جدید مطلقاً موضوعی در روحمان و نه در روانمان است - رومیان ۸: ۱۶؛ ۲ تیموتائوس ۴: ۲۲؛ غلاطیان ۶: ۱۸.
- پ. روان ایمانداران عبری، با ذهن متحیر، تردید در مورد راه نجات خدا، و در نظر گرفتن منافع خود، باید توسط کلام زنده، عمل‌کننده، و نافذ خدا شکسته می‌شد تا روحشان بتواند از روانشان جدا شود - عبرانیان ۴: ۱۲:
۱. همانطور که مغز استخوان در اعماق مفاصل پنهان است، روح نیز در اعماق روان است. درست همانطور که تقسیم مغز استخوان از مفاصل عمدتاً مستلزم شکسته شدن مفاصل است، تقسیم روح از روان مستلزم شکسته شدن روان است - ۱ پطرس ۳: ۴.

۲. هرگاه کتاب مقدس را می خوانیم، باید بقدر کافی زنده، انرژی بخش و تیزبین باشد تا روانمان را از روحمان جدا کند و افکار و نیت های ما را تشخیص داده، آشکار کند که کدام از [خود] و برای خود هستند و کدام از [خدا] و برای خدا هستند؛ ما باید به وسیله همه نوع دعا در روح، کلام را با ایمان مخلوط کنیم تا [کلام] زنده و عمل کننده باشد - عبرانیان ۴: ۲؛ افسسیان ۶: ۱۷-۱۸.

۳. کلام زنده خدا باید به درون وجود ما نفوذ کند و ما را از ذهن متحیر و روان سرگردانمان به درون مسیح به عنوان استراحت شبان در روحمان رهایی بخشد؛ ما نباید کسانی باشیم که در سرگردانی روانمان تلو تلو بخوریم، بلکه باید روان را انکار کنیم و در روحمان به پیش رویم تا از مسیح آسمانی بهره-مند شده و از او مسرت بپریم تا اینکه بتوانیم در استراحت پادشاهی سلطنت او در هزاره شرکت کنیم.